

UN DOMENIU FEUDAL DIN ȚINUTUL CÂRLIGĂTURII

Elena GHERMAN

În perioada de cristalizare a societății feudale, pe teritoriul Țării Moldovei, s-a constituit o serie de domenii nobiliare, mai mult sau mai puțin întinse ca suprafață și cu influențe fluctuante în viața politică a noului stat.

Unul dintre acestea este domeniul Procelnicilor, format în zona Iașilor, în ținutul Cârliștii.

Cercetarea noastră a pornit chiar de la faptul că până în zilele noastre există toponimul Procelnici, fiind localizat în ținutul amintit. Documentele îl menționează în secolul al XIV-lea și precizează că acolo se afla curtea lui Stoian Procelnic.

Două au fost motivele care au determinat această alegere: primul, cel de natură onomastică, care prezintă o deosebită importanță deoarece ne permite să facem unele constatări și interpretări cu referire directă la o etapă anterioară constituirii statului feudal moldovenesc; cel de al doilea îngăduie pătrunderea în intimitatea etapelor de prefaceri și schimbări în cadrul sistemului de repartitie a proprietății feudale, cu inerentele influențe asupra statutului social al respectivilor deținători de pământuri. Ambele motivații, specifice familiei boierești menționate, a Procelnicilor, sunt – în aceeași măsură – elemente general valabile, în linii mari, pentru evoluția societății Moldovei medievale.

Este cunoscută împrejurarea că după marea invazie mongolă din anii 1241-1242, în teritoriul situat la nord de Marea Neagră se formează – ca rezultat al desprinderii acestui spațiu din cuprinsul marelui imperiu al lui Gingis Han – statul mongol al Hoardei de Aur. Acest stat își va impune autoritatea pe o arie largă a Europei răsăritene, dar cu diferite grade de intensitate în aplicarea respectivei autorități, grade determinate în principal de depărtarea și accesibilitatea zonelor în cauză în funcție de punctul central al noului stat: capitala Serai. Din aceste ultime două puncte de vedere se disting:

- Zonele situate în apropierea Saraiului; în acestea, stăpânirea directă era exercitată prin mijlocirea funcționarilor și căpeteniilor militare mongole;

- Zonele situate la depărtare mai mare de același punct geopolitic, amintit anterior; în acestea, autoritatea statului mongol se exercita în mod indirect și se rezuma, în principal, la colectarea bunurilor materiale care alcătuiau cuantumul stabilit al tributului, în principal vite.

În acest ultim caz, se apela, de regulă, la personalități locale, care erau menite a strânge și transporta respectivele bunuri și – în ultimă instanță – a le preda autorităților mongole.

Teritoriul central și sudic al viitorului stat moldav a beneficiat de statutul imediat mai sus prezentat.

Ei bine, etimologic vorbind, „procelnic” înseamnă tocmai funcția atribuită, de comunitatea obștei, unuia dintre membrii săi (cu o pondere politico-militară, probabil, de oarecare importanță) pentru a organiza strângerea, transportarea și predarea tributului în vite, către tătari¹. Această funcție de intermediere, pe lângă faptul că era acordată unor persoane cu un statut minim de *primus inter pares*, pe lângă faptul că erau – cu foarte mare probabilitate – recompensate de tătari într-un anume fel, conduceau în mod firesc (printr-o exercitare mai îndelungată) la ridicarea pe plan social, dar și economic, a respectivelor personaje. Este limpede, deci, că îndeplinirea îndatoririlor de „procelnic” atrăgea după sine atât câștigarea unui plus de prestigiu între semeni, dar și față de stăpânitorii mongoli, ceea ce contribuia decisiv la propulsarea respectivului personaj pe scara economico-socială.

În cazul nostru, în speță familia lui Stoian Procelnic, dovada clară a tuturor considerațiilor anterior formulate este furnizată de datele cuprinse în documentul emis în 14 octombrie 1490², act ale cărui clauze reproduc măcar parțial, prevederile unui act emis anterior, în vremea domniei lui Alexandru cel Bun – domn în timpul căruia Stoian Procelnic a trăit și activat. Conform datelor menționate, reiese că descendenții lui Stoian Procelnic dețineau – în anul 1490 – un număr de 18 sate și anume: Procelnici, Bogdănești, Hăvcești, Medeleni, Nedeiani, Boghiasa, Drăgușeni, Lazoreni, Cozmești, Oișani și al doilea Procelnici (toate acestea fiind dispuse în partea dreaptă a Prutului) și Lăslăuani, Negoiești,

¹ Renate Mohlencamp, *Contribuții la istoria orașului Iași în secolele XIV-XV*, în *AIIA*, XXI, 1984, p. 61-73.

² *DRH*, A, Moldova, vol. III (1487-1504), volum întocmit de C. Cihodaru, I. Caproșu și Nistor Ciocan, București, 1977, doc. 80, p. 155-158.

Stancăuți, Scuturreceani, Cernătești, Găureni, Delești (toate grupate în jurul actualului oraș Ungheni, deci în stânga Prutului). Făcând precizarea că toate aceste sate plasate în aceeași coordonată paralelă (vezi schița cartografică în anexă) pornind din zona actualei comune Miroslava și ajungând până la Unghenii de dincolo de Prut, putem desprinde clar concluzia că ele reprezentau jalonarea unei artere, dacă nu comerciale, cel puțin folosită pentru transportarea tributului în vite. Faptul că Stoian Procelnic deținea – încă din timpul domniei lui Alexandru cel Bun – aceste sate și teritoriile lor aferente, denotă clar că funcția de procelnic implica și asigurarea pazei transportului. Și aceasta cu atât mai mult cu cât respectivele posesiuni includ vadul de la Prut, din zona Ungheni. În sensul celor anterior pomenite, considerăm demn de menționat documentul din 5 iulie 1665³, care, deși emis într-o etapă ulterioară – oglindește realități deja preexistente. Este vorba de menționarea „drumului Procelnicilor”. Trebuie avută în vedere, însă, și rezerva că respectivul drum era în vecinătatea satului cu același nume (s. Procelnici, com. Golăești).

În privința anteriorității datelor consemnate la un moment dat în documente, trebuie să facem acum – și aici – următoarea precizare. La datele la care este menționat în acte Stoian Procelnic, numele acestuia – cu mare probabilitate deja „nume de familie” – funcția de procelnic ca atare nu mai putea avea valabilitate în conjunctura geopolitică contemporană. Este, desigur, vorba de atribuirea acestui nume de familie, descendentului direct al celui care îndeplinise, realmente, acele atribuții, oricum în anii premurgători domniei lui Alexandru cel Bun.

Așadar, toate cele de mai sus converg în a conchide că acești „procelnici” (în accepțiunea neamului, în sine) fac parte dintre acei feudali locali (*maiores terrae*)⁴, care sunt pomeniți în documentele vremii – pentru secolele al XIII-lea - al XIV-lea – și care vor acorda sprijinul lor domniei recent constituitei Țări a Moldovei. Acest lucru este cu atât mai explicabil cu cât sunt cunoscute și următoarele împrejurări istorice.

Politica anti mongolă profesată de Polonia și Ungaria încă din secolul al XIV-lea a facilitat expansiunea statului Lituanian spre Marea

³ Victor Spinei, *Moldova în secolele XI-XIV*, București, 1982, p. 102-104.

⁴ *Catalogul documentelor moldovenești din Arhiva Istorică Centrală a Statului*, vol. II, 1621-1652, întocmit de Mihai Regleanu, Iulia Gheorghian, Veronica Vasilescu și Doina Duca, DGAS, București, 1959, doc. 1213, p. 268 (în continuare CDM.)

Neagră, de-a lungul văii Niprului, iar autoritatea Hoardei de Aur asupra Moldovei centrale și de sud dispare;

În aceste noi condiții, funcția de procelnic nu își mai justifică existența, dar posesiunile dobândite și în această calitate de o familie sau de o persoană se cereau garantate; unicul garant în condițiile date fiind tânărul stat Țara Moldovei.

Dovada faptului că – în reciprocitate – neamul Procelnicilor (care își aveau reședințele în cele două sate cu același nume) a susținut domnia, îl reprezintă documentele din anii 1401-1423⁵, în cuprinsul cărora Stoian Procelnic cel Bătrân este consemnat ca făcând parte din sfatul domnesc în calitate de boier fără dregătorie; de asemenea, face parte dintre boierii țării, care garantează fidelitatea domnului lor față de regele Poloniei, în actele de omagiu din anii 1404 și 1407⁶. Toate acestea conduc la concluzia că instituția domniei s-a simțit obligată să recunoască loialitatea acestei familii, sens în care actul din 14 octombrie 1490 reprezintă în fapt întărirea domeniilor preexistente⁷ și nici de cum o danie pentru „credincioasa slujbă”.

Revenind acum la componența posesiunilor – remarcabile ca întindere, pentru etapa anilor de domnie ai lui Alexandru cel Bun și într-un tot comparabile cu cele mai mari domenii feudale deja constituite pentru acea perioadă – ne permitem să transcriem aici textul actului „cheie” în dezlegarea tuturor celor aici discutate (excepție fac acele pasaje stereotipe din încheierea sau preambulul actului).

„Din mila lui Dumnezeu, noi, Ștefan Voievod ... .. că aceste adevărate slugi ale noastre Iurșa, și nepotul lui Iliăș Saula, nepoții lui Stoian Procelnic cel Bătrân, ne-au slujit drept și credincios. De aceea ... le-am dat și le-am întărit în țara noastră, în Moldova, ocinile lor drepte, pe care le-a avut bunicul lor, Stoian Procelnic cel Bătrân, de la bunicul nostru, Alexandru voievod, satele de la Cârlișura, anume Procelnicii, unde a fost curtea bunicului lor Stoian procelnic, și Bogdăneștii, și Hovceștii și Medelenii și Nedeianii și Bogheasa și, pe Bahlui, unde a fost Dragoș și moara pe Bahlui, și, pe Jijia, Lazoreni, unde a fost Rosneag, și Procelnicii și moara pe Jijia, și Cozmeștii și Oișanii, și, peste Prut:

⁵ DRH, A, vol. I (1384-1448), volum întocmit de C. Cihodaru, I. Caproșu și L. Șimanschi, București, 1975, doc. 13, p. 18-20, doc. 22, p. 30-32, doc. 28, p. 40-41, doc. 31-34, p. 44-49, doc. 47-48, p. 67-72, doc. 53-54, p. 77-80.

⁶ Mihai Constăchescu, *Documente moldovenești înainte de Ștefan cel Mare*, vol. II (1438-1456), Iași, 1931-1932, doc. 173, p. 625, doc. 175, p. 628.

⁷ Renate Mohlencamp, *op. cit.*, p. 69.

Lăslăuanii, la gura Hlabnicului, amândouă cuturile, și Negoieștii, și Stăncăuții, și Scutуреceanii, și Cernăteștii, și Găurenii, și Deleștii, la gura Delei, amândouă cuturile.

Acestea toate mai sus scrise să le fie de la noi uric cu tot venitul, și fiilor lor, și nepoții lor, și ... neclintit niciodată în veci. Iar hotarul tuturor acestor sate mai sus scrise să le fie din toate părțile după vechile hotare, pe unde au folosit din veac.

Iar privilegiul pe care l-a avut bunicul lor, Stoian Procelnic de la bunicul nostru, Alexandru cel Bun, pentru aceste sate, acel privilegiu a pierit de turci, cum ne este cunoscut nouă și boierilor noștri. De aceea, nimeni, niciodată, să nu pârască nici să dobândească peste acest privilegiu al nostru, niciodată, în veci.

A scris Toader diac, la Suceava, în anul 6998 (1490), luna octombrie, 14 zile”

Trebuie să precizăm că în marea lor majoritate, aceste sate au fost depistate, unele dintre ele continuând să existe până azi, cu aceleași denumiri, altele cu denumiri schimbate⁸. Grupate pe cursul râurilor Bahlui, în zona cunoscută sub numele de Cârligătura: Proselnici (com. Miroslava), Bogdăneștii (com. Horlești), Hovcești (fost sat în comuna Horlești), Medeleni (com. Horlești), Nedeiani, Bogheasa, Drăgușeni („unde a fost Dragoș”) în com. Lețcani; pe Jijia: Golăești, Oișani (între com. Golăești și Bosia); pe partea stângă a Prutului, înglobate în sate acum contopite cu orașul Ungheni, Republica Moldova⁹.

Considerăm – așa cum am arătat și anterior – că această repartizare a satelor nu este întâmplătoare, cu referire specială, mai ales la cele situate pe cursurile râurilor unde, cu siguranță, există cale de trecere și, mai mult, precizând că aceste sate sunt grupate în jurul vadurilor. Practic, aceste teritorii au trecut inițial sub controlul „procelnicului”, în timp, activitatea de control pentru asigurarea pazei transporturilor de vite transformându-se – în fapt – într-o veritabilă posesiune. Că evenimentele s-au desfășurat întocmai așa, pare să confirme și împrejurarea că locul de baștină al familiei se afla în zona de nord-vest a Iașilor, în ținutul Cârligătura.

---

⁸ Vasile Chirica, Marcel Tanasachi, *Repertoriul arheologic al județului Iași*, vol. I, II, Iași, 1984-1985, *passim*.

⁹ DRH, A, vol. I-III, indice alfabetic, *passim*.

Trecând acum la discutarea informațiilor despre ascendenții și, respectiv, descendenții lui Stoian Procelnic, putem constata, de asemenea, unele elemente deosebit de interesante.

Trebuie făcută – încă de la început precizarea că nu cunoaștem informații directe despre antecesorii lui Stoian Procelnic. Indirect, putem afirma că aceștia – prin funcția pe care au deținut-o ereditar – au determinat constituirea domeniului feudal al familiei, asigurând astfel – urmașului lor (beneficiar direct al tuturor strădaniilor anterioare) – Stoian Procelnic, statutul de mare stăpânitor de bunuri funciare, singurul care – lângă calitatea de membru al familiei domnitoare – asigura participarea sa în sfatul țării, ca boier fără dregătorie, încă din primii ani ai domniei lui Alexandru cel Bun.

Acest personaj devine – astfel – până la eventual noi descoperiri documentare – personajul cel mai important al familiei, un adevărat punct de reper genealogic pentru întreaga sa descendență.

În aceeași măsură, etapa istorică în care acesta și-a desfășurat existența, devine și momentul de delimitare al celor două mari etape distincte în evoluția familiei sale. Până la el, etapa de exercitare a funcției de procelnic, când se încheagă domeniul feudal; după moartea lui Stoian Procelnic, o etapă relativ liniară, în care primii descendenți aparțin încă familiilor importante ale Țării Moldovei, după care, treptat dar sigur, declinul, destrămarea posesiunilor. În pas cu istoria atâtor familii boierești din țările române, această evoluție este determinată, etapă cu etapă, de condiții obiective, ținând de desfășurarea tuturor compartimentelor vieții economice, sociale și politice.

Am ținut să facem aceste precizări pentru a înțelege mai bine procesul de decădere treptată a acestui neam datorită faptului că baza reală a ascensiunii sale nemaieexistând, efectul declinului nu se lasă mult așteptat. Însușii numele de Procelnic dispare treptat, fiind înlocuit cu acela de Saula – apărut pentru prima dată la Iliăș Saula, menționat în documentul din 14 octombrie 1490 – care se menține apoi, cel puțin până în secolul al XVII-lea – prin menționarea lui Gavril Saula din Procelnici în anul 1655¹⁰.

Făcând o analiză, pe secole, a documentelor referitoare la familia Procelnic, putem constata următoarele: în cuprinsul secolului al XV-lea, respectiv în anii 1462¹¹ și 1497¹² are loc prima înstrăinare de

¹⁰ DRH, A, vol. III, doc. 80, p. 155-157.

¹¹ DRH, A, Moldova, vol. II (1449-1486), volum întocmit de Leon Șimanschi și colab., București, 1976, doc. 106, p. 149-151.

ocini din teritoriile deținute de familie. Bratul Procelnic vinde Unghiul (s. Ungheni) iar Iurșa și Iliăș Saula vând satul Nedeiani. În secolul al XVI-lea au loc alte modificări ale terenurilor posedate de Procelnnici. Astfel sunt vândute, pe rând, satele Medeleni¹³, în 1521, iar în 1581, Cozma Sarpe întărește Mănăstirii Umor satul Drăgușeni, cumpărat de la Iliăș Saula și verii lui, Sima, Isaico și Holovca, fiul Iurșei. În același an, Dronța, nepoata lui Iliăș, vinde chiar o parte din satul de reședință al familiei Procelnici, iar în 1589¹⁴, o altă parte este vândută de Marco Saula boierului Condrea Bucium.

Aceste vânzări nu au încă darul de a scădea prestigiul familie, ci, datorită tradiției, aceasta ocupă încă un loc important în galeria marilor familii boierești, lucru dovedit prin căsătoria uneia dintre descendentele familiei – Antimia – cu Condrea Bucium, mare vornic.

După moartea lui Condrea Bucium, însă, Antimia face o vânzare masivă a pământurilor deținute. În discordanță cu acțiunile de cumpărare de pământuri susținute de Condrea Bucium, soția și apoi văduva sa înstrăinează o parte din Procelnicii de pe Jijia, cu moara aferentă (vândute lui Nistor Ureche) și procedează la un schimb de proprietate cu verii acesteia privind Procelnicii din Cârligătura¹⁵. Tot pe Nistor Ureche îl întâlnim drept proprietar al satului Oișeni (devenit între timp Sauliștii)¹⁶. O urmașă a Antimiei, Busca, vinde o altă parte a Procelnicilor de pe Jijia¹⁷ în 1623; de asemenea, vornicul Ureche cumpără satul Cozmești de la Grigore Saula, fratele Antimiei¹⁸. Trebuie precizat că toate aceste sate cumpărate de Nistor Ureche vor fi dăruite de acesta Mănăstirii Sf. Vineri din Iași, ctitorie a familiei Ureche.

În urma acestor vânzări – cel puțin atât cât am avut posibilitatea să cunoaștem din documentele cercetate – putem trage concluzia că, treptat, acest întins domeniu începe să scadă, vânzările fiind, probabil, mai numeroase decât cele pentru care avem consemnări documentare. O altă cauză a fragmentării domeniului Procelnicilor – de data aceasta, însă, una general valabilă – o constituie numărul relativ mare al

---

¹² DRH, A, vol. III, doc. 203, p. 365-367.

¹³ DIR, A, XVI, vol. I, p. 178.

¹⁴ DIR, A, XVI, vol. III, p. 440.

¹⁵ DIR, A, XVII, vol. IV, p. 30.

¹⁶ DIR, A, XVII, vol. IV, p. 145.

¹⁷ CDM, vol. II, doc. 148, p. 45.

¹⁸ CDM, vol. III, doc. 1379, p. 300.

descendenților, ce a condus la fărâmițarea proprietăților prin succesivă înzestrare a generațiilor. Mai ales la sfârșitul secolului al XVI-lea și în cursul secolului al XVII-lea, nu este vândută o moșie întreagă, ci numai părți – adică exact atât cât revenise prin moștenire proprietarului vânzător.

În tot intervalul de circa două secole discutate până acum, se cunosc doar două acte de cumpărare a unor noi pământuri: în 17 martie 1508, Toader Saula și frații lui, Giurgiu și Anușca, au cumpărat o „bucată de pământ în hotarul Ciurăștilor” (jud. Vaslui), care va deveni mai târziu Sauliștii¹⁹ (schimbare toponimică identică suferind și satul Oișani, proprietate inițială a Procelnicilor); cel de al doilea act, din 16 decembrie 1633, prin care Paradis Saula – unul dintre ultimii reprezentanți ai familiei – cumpără împreună cu Toader Ștefan și pan Mihai Ungurul, satul Băloșeni²⁰ (com. Vlădeni, jud. Iași).

Trebuie să menționăm că secolele XVI-XVII reprezintă o perioadă în care au loc substanțiale transformări în ceea ce privește structurarea proprietăților funciare, transformări care conduc – în mod inevitabil – la declinul unor mari familii boierești în favoarea ridicării economice a unor alte familii, mai viguroase. Aceste fapte s-au petrecut în paralel - și în bună parte, determinate de – cu scăderea puterii ierarhiei superioare, instituția domniei, în condițiile internaționale ale afirmării Reformei și a ridicării unor noi puteri politice europene.

Din primele documente referitoare la familia Proselnicilor am putea constata faptul că Stoian Proselnic făcea parte din sfatul domnesc și aceasta nu datorită unor vremelnice dregătorii, ci în baza originii și poziției acestuia în cadrul societății feudale. În afară de Stoian, ca membru al statului, tot fără dregătorie, este menționat doar Ivașco, în anul 1433²¹, în vremea domniei lui Iliăș: faptul se explică tocmai prin respectarea încă a tradiției susținerii reciproce între domnie și familia Procelnicilor.

În secolele următoare, în schimb apar în documente și câțiva exponenți ai familiei, deținători ai unor funcții cu totul secundare, oglindindu-se și pe acest plan văditul declin al familiei. În seria acestora din urmă putem cita pe Maxim Cârneli, ceașnic înainte de 1581²², Saula

¹⁹ *DIR*, A, XVI, vol. I, p. 76.

²⁰ *DRH*, A, vol. XXI, p. 538.

²¹ *DRH*, A, vol. I, doc. 116, p. 167.

²² *DIR*, A, XVI, vol. III, p. 171.

căminar la 1625²³, Gheorghe Saula din Procelnici, slugă domnească la 1632 și martor de hotărnicie²⁴, Saula șetrărel la 1635²⁵, Gavril Saula hotarnic la 1655²⁶ și Saula vameș la 1665²⁷.

Fondul documentar prezentat, comentat și interpretat, alăturat unui alt studiu privind mari domenii și, respectiv, familii boierești din zona Iașilor, va conduce, în final, la conturarea atât a evoluției domeniului feudal în zona care ne preocupă, cât și la pătrunderea, pe căi logice, în etapele anterioare constituirii ca stat a Țării Moldovei.

Résumé

UN DOMAINE FEUDAL DE LA REGION CĂRLIGĂTURA

La période antérieure à la constitution de l'Etat féodal de la Moldavie fournit encore beaucoup de sujets de recherche en ce qui concerne certains aspects concrets comme la naissance des domaines féodaux, l'apparition des villes.

L'une des grandes propriétés féodales moldaves, celle de la famille Stoian Procelnic, se constitue grâce aux conditions historiques spéciales – l'existence de l'Etat de la Horde d'Or – au nord de la Mer Noire, et sa domination nominale sur le territoire de la Moldavie.

Le nom – procelnic – lui même signifie une personne désignée parmi les indigènes, responsable de la collecte et de l'expédition du tribut en animaux aux Tatars.

Cette propriété s'est constituée au long de la route utilisée pour l'expédition. Nous envisageons qu'il s'agit d'un mode de naissance des „maiores terrae”.

L'existence du clan Procelnici a connu trois grandes périodes de développement:

- La naissance qui est la conséquence de la fonction attribuée par l'état tatar.

- La deuxième, quand normalement, cette famille doit être en déclin parce que l'action de livraison du tribut est disparue, est la période de l'apogée parce que ses membres sont présents dans le Conseil d'Etat (même s'ils n'ont pas de fonctions), la preuve de leur loyauté à l'égard de l'autorité centrale.

---

²³ CDM, vol. II, doc. 261, p. 69.

²⁴ DRH, A, vol. XXI, p. 194-195.

²⁵ CDM, vol. II, doc. 1102, p. 232.

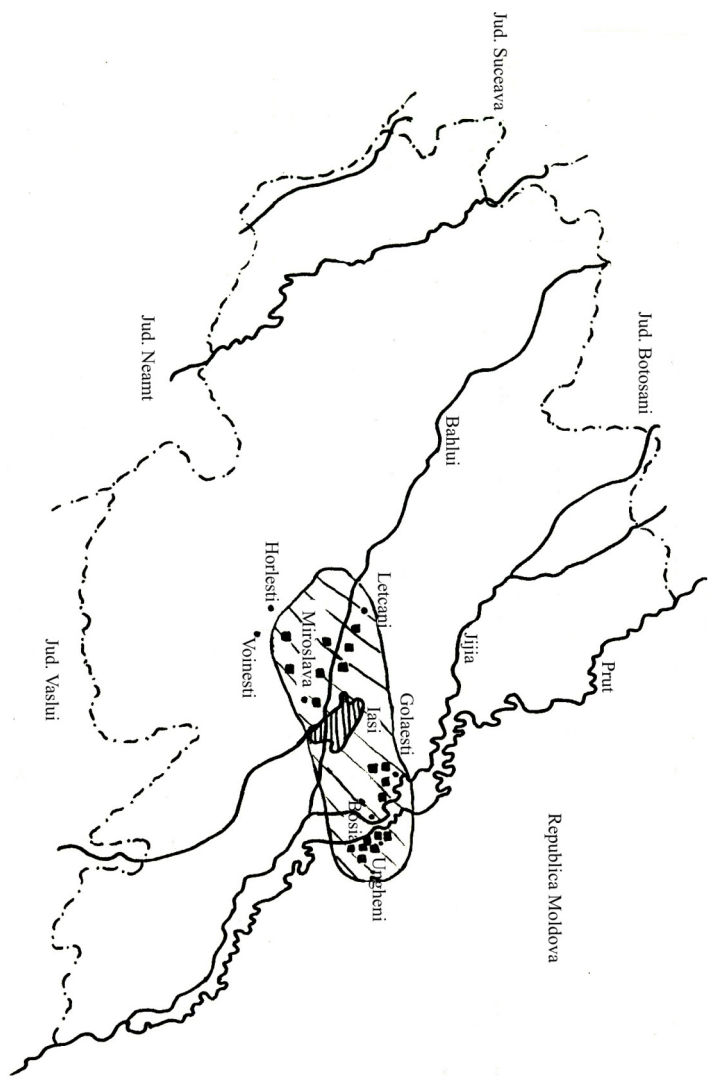
²⁶ CDM, vol. III, doc. 130, p. 50.

²⁷ CDM, vol. III, doc. 1234, p. 272.

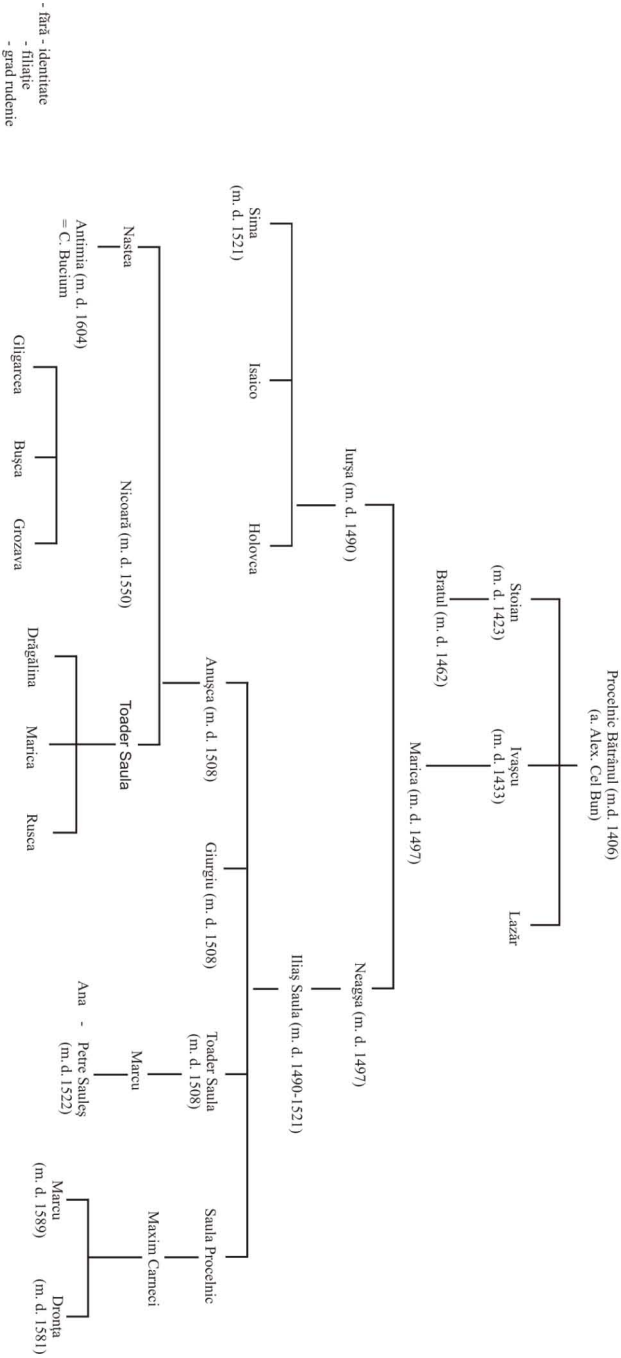
- La troisième époque représente l'étape du déclin et de l'émiettement du domaine féodal.

L'existence de nos jours du village nommé Proselnici suscite l'intérêt pour une recherche archéologique sur un très précieux site historique qui apportera de nouvelles preuves de l'évolution de la société féodale.

Domeniul familiei Procelnici

Genealogie probabilă

- 1625 - Saula cîmînar
- 1632 - Gheorghe și Zăvel
- 1633 - Paradis Saula
- 1635 - Saula Șerănel = Irmuța
- 1641 - Saula din Procchieci
- 1655 - Gavril Saula
- 1661 - Saula = Ana
- 1663 - Despa Saulove
- 1665 - Saula Vaneș
- 1666 - Bergot - nepot lui Grigore Saula